

WE ZIJN NAAR DE KERMIS GEWEEST

7

We zijn naar de kermis geweest. De zon scheen, de kinderen roken naar zonnecrème en het geluidsvolume werd hoger naarmate we dichterbij het dorpsplein kwamen.

Ze glunderden allemaal. Er werd in de botsautootjes gereden, op de paardenmolen gedraaid, een suikerspin gedeeld (of geprobeerd te delen, want plakkerige ruzie ligt altijd op de loer), eendjes gevist... Iedereen mocht iets kiezen. En dan nog iets.

En dan... **"Echt de laatste nu, jongens."**

En ondertussen tel ik. Niet de rondjes van de draaimolen, maar de euro's. In mijn hoofd zit een stille calculator: €3 per ritje, €10 voor dat eendjes vissen, €5 voor de suikerspin...

Ik probeer vrolijk te blijven, maar voel intussen die kleine kramp van binnen. De spanning tussen "ja zeggen voor het moment" en "nee zeggen voor het overzicht."

Het is een moeilijke balans. Ik wil geen moeder zijn die alles afremt. Maar ook geen moeder die met een bonkend hoofd haar rekeningoverzicht bekijkt die avond.

's Avonds lig ik in bed. Moe. Tevreden, maar ook wat onrustig. En dan hoor ik het naast me, klein en zacht:

"Mama... ik hou van de kermis. En ik hou van jou."

En ineens weet ik weer waarom. Waarom ik ja zeg, waarom ik tel, waarom ik me uitrek tussen verstand en gevoel. Omdat er in dat gekleurde gedoe van lichtjes en suikerspin, ergens een herinnering kleeft aan een kind dat zich geliefd voelt. Niet omdat het alles kreeg, maar omdat het mocht zijn waar het wou zijn – bij mij.

Misschien is dat wel de kunst van het ouderschap: een beetje kermis durven zijn, zelfs als je hoofd boekhouder wil spelen.

Ik denk aan God, hoe Hij ook niet altijd de zuinigste weg kiest. Hoe overvloedig Hij is in liefde. Niet berekend, niet beperkt. Zijn genade lijkt soms ook wat op een kermis. Wild. Kleurrijk. Niet logisch. Maar o zo welkom.

Dus ik draai me om, trek het dekentje iets hoger over haar schouders, en fluister terug: **"Ik hou ook van jou, Mereltje."**

Reninca D'Joos

LEES ONLINE